

ת"פ 13681/05/14 - מדינת ישראל נגד א' ע'

בית משפט השלום בירושלים

09 נובמבר 2014

ת"פ 13681-05-14 מדינת ישראל נ' ע'(עציר)

בפני כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
א' ע' (עציר)

הנאשם

גזר דין

העובדות וטענות הצדדים

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן. הצדדים הגיעו להסכמה על תיקון כתב האישום שלא כללה הסכמה בעניין העונש. כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם מונה שני אישומים. באישום הראשון נטעם כי ביום 1.3.14 הנאשם תקף את אשתו, המתלוננת, היכה אותו בידיו, קרע את בגדיה ושבר את העגלה של ילדתם, והכל כאשר המתלוננת נמצאת בשלבים ראשונים של הריון. באישום השני נטען כי כשבוע קודם לאירוע האמור הנאשם תקף את המתלוננת בכך שסטר לה, משך בשיערה והטיח את ראשה בקיר.

המאשימה טענה בטיעוניה לעונש כי הנאשם נקט באלימות קשה בשל אירועים של מה בכך. היא ציינה את החומרה בכך שהנאשם הותקפה בביתה, במקום בו היא אמורה להיות מוגנת, וכי בעבירות מסוג זה קיימת תלות בין הקרבן לבין התוקף. כן התייחסה לכך שב"כ הנאשם נמנע מלהפנות את הנאשם לקבלת תסקיר של שירות המבחן. היא טענה למתחם שבין מאסר קצר לבין 18 חודשי מאסר בפועל לעבירה הראשונה, ובין 12 חודשים לבין שלוש שנים לעבירה השניה, כאשר עונשו של הנאשם הוא ברף הבינוני בכל אחד מהאישומים.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה לאחר שכתב האישום תוקן. לדבריו מדובר בשני אירועים נקודתיים, על רקע לחצים כלכליים, שאינם משקפים את אורח חייהם של בני הזוג. לדבריו אשתו של הנאשם הנוכחת באולם מבקשת להמשיך בחייהם המשותפים, ולבני הזוג אף נולד ילד נוסף בתקופת מעצרו של הנאשם. הסניגור ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם המגיעה כמעט לשישה חודשים.

מתחם הענישה

הערכים המוגנים בעבירות האלימות במשפחה הוא הזכות לשלמות הגוף ולכבוד, ובמיוחד כאשר מדובר בביתו של אדם, בו הוא אמור להיות מוגן, ובבן או בת הזוג האמורים לשמש עזר כנגדו ולא כגורם מתקיף ופוגע.

עמוד 1

הנאשם תקף את אשתו, המתלוננת, על רקע ויכוחים בנושאים של מה בכך, בהיותה בחודשים הראשונים של הריונה. רמת האלימות בה נקט הנאשם אינה גבוהה במיוחד, ולא נטען כי נגרמו למתלוננת חבלות וכדומה. עם זאת מדובר באלימות של ממש, במיוחד באירוע השני שבו הטיח הנאשם את ראשה של המתלוננת בקיר.

בנסיבות אלו אני סבורה שמתחם הענישה נע בין עונש שאינו כולל מאסר בפועל לבין מאסר למשך שנה בגין האישום הראשון, ובין שלושה חודשים לבין חמישה עשר חודשי מאסר באישום השני.

העונש הראוי במקרה זה

בעבירות אלימות בתוך המשפחה יש משקל רב לשני פרמטרים: האחד, האם מדובר באירוע חד פעמי או אירועים חוזרים על עצמם, והשני - האם מתקיימים הליכים טיפוליים שיש בהם כדי להשפיע על הסיכוי להישנות המקרים. אני סבורה שמבחינת שני המבחנים הללו, עניינו של הנאשם שבפני מצוי באמצעותו של המתחם:

מבחינת ריבוי או מיעוט המקרים, מדובר בשני אירועים בהפרש של כשבוע ביניהם. הדבר מצביע אמנם על כך שאין מדובר באירוע חד פעמי, אך מאידך סמיכות הזמנים עשויה להצביע על תקופה של מתיחות או סכסוך מתמשך בין הצדדים, ולאו דוקא על נקיטה באלימות באופן שגרתי כדרך חיים.

מבחינת אפשרויות הטיפול, ב"כ הנאשם לא ביקש להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר של שירות המבחן. עם זאת הוא נימק את עמדתו בכך שהתסקיר יצריך זמן רב, ויתכן שיגרום להארכת מעצרו של הנאשם מעבר לעונש שיוטל עליו. למרבה הצער אנו עדים במקרים רבים לכך שמעורבות שירות המבחן גורמת להתמשכות הליכים ולהארכת תקופות מעצר באופן ניכר, כך שלא ניתן לראות את הנאשם כמי שסירב באופן מכוון למעורבות טיפולית בעניינו.

לנאשם הרשעות קודמות אך הרשעותיו אינן בתחום האלימות, כך שגם מבחינה זאת אין מדובר בשיקול מכריע לכאן או לכאן.

אשתו של הנאשם הביעה תמיכה בו, התייצבה לדיונים ואף ביקשה לשחררו ממעצרו. אולם עובדה זו יכולה להתפרש על רקע תלותה של המתלוננת בנאשם, קשייה הכלכליים והצורך בתמיכה.

לאור כל האמור אני סבורה שעונשו של הנאשם צריך לעמוד במרכזו של מתחם הענישה, ומעמידה אותו על שישה חודשים בגין האישום הראשון ושמונה חודשים בגין האישום השני. בשל סמיכות הזמנים בין האירועים יש מקום לחפיפה חלקית בין העונשים.

על כן אני דנה את הנאשם לעונש כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה כוללת של שנה בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.
2. מאסר על תנאי לארבעה חודשים למשך שלוש שנים על כל עבירת אלימות נגד בת זוג או בני משפחה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז חשוון תשע"ה, 09 נובמבר 2014, בנוכחות הצדדים.